

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 5, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2021:275](#) 19-02-2021

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:549](#) 25-02-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1725](#) 23-02-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1724](#) 23-02-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1604](#) 18-02-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:494](#) 18-02-2021

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2021:271](#) 17-02-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:449](#) 16-02-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:390](#) 11-02-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:1165](#) 02-02-2021

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:537](#) 12-02-2021

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2021:1213](#) 12-02-2021

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:997](#) 15-01-2021

RECHTSPRAAK

Verlenging ondertoezichtstelling artikel 1:260 lid 1 jo. 1:255 lid 1 BW. Niet is voldaan aan de gronden voor ondertoezichtstelling.

Feiten en omstandigheden

Uit de inmiddels verbroken relatie van de moeder en de vader is een kind geboren over wie de moeder alleen het gezag uitoefent. De moeder heeft drie oudere kinderen. De twee meerderjarige kinderen zijn destijds onder toezicht gesteld en het minderjarige kind is in 2019 onder toezicht gesteld en in een pleeggezin geplaatst. Bij beschikking van de kinderrechter is het jongste kind in 2019 onder toezicht gesteld en dit is later verlengd. De rechtbank heeft het recentste verzoek van de gecertificeerde instelling (GI) om de ondertoezichtstelling van het kind te verlengen, afgewezen.

Grieven, beoordeling en motivering

De GI is in hoger beroep gekomen en verzoekt alsnog de ondertoezichtstelling toe te wijzen. De GI stelt dat sprake is van een ontwikkelingsbedreiging bij het kind waardoor verlenging gerechtvaardigd is. Het is de GI niet gelukt om in samenwerking te komen met de moeder en te werken aan de doelen vanuit de ondertoezichtstelling. Het is nog niet gelukt zicht te krijgen op de thuis- en opvoedsituatie en de GI kan niet beoordelen wat maakt dat er volgens de school een gedragsverandering wordt gezien. De GI heeft nog steeds zorgen over de opvoedvaardigheden van de moeder, mede vanwege het feit dat de moeder in het verleden onvoldoende heeft kunnen aansluiten bij de ontwikkeling en behoeftes van haar kinderen, waardoor de oudste drie kinderen van de moeder niet thuis kunnen wonen. De GI maakt zich zorgen over de identiteitsontwikkeling van het kind. Volgens de GI isoleert de moeder het kind en belemmert zij het contact met andere belangrijke familieleden. De GI ziet een patroon waarbij de moeder de oorzaak van de problemen buiten zichzelf legt en ongenoegen uit over de betrokken instanties. Hierdoor lukt het de GI niet in samenwerking te komen met de moeder en een gedegen analyse uit te voeren binnen het gezin. De GI wil met een ondertoezichtstelling zicht krijgen op de opvoedsituatie om beoordelen of een kinderschermingsmaatregel nodig is en om te voorkomen dat met het kind hetzelfde gebeurt als met zijn broers en zus. De moeder meent dat de situatie ten opzichte van de

kinderen compleet verschillend is. Met de andere minderjarige zit een groot leeftijdsverschil en de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing van destijds voor de twee meerderjarige kinderen waren volgens de moeder het gevolg van kindgebonden problematiek. De moeder verzoekt het hof daarom om de situatie van de andere kinderen buiten beschouwing te laten bij de beoordeling. De moeder merkt op dat sinds het kind gewisseld is van school, gediagnosticeerd is met ADHD en hier medicijnen en begeleiding voor krijgt, zijn gedrag met grote sprongen vooruit is gegaan. De moeder stelt ook dat zij zelf hulp heeft gezocht voor de gedragsproblemen door contact te zoeken met V-kids. Van een negatieve bekrachtiging van de interactie tussen de moeder en het kind is volgens de moeder geen sprake, zoals ook is gezien bij het onderzoek van Family First. De moeder betwist dat zij belangrijke contacten voor het kind zou tegenhouden. Ook stelt de moeder dat het niet tegen haar gebruikt mag worden dat zij kritisch is en verduidelijkingsvragen stelt, omdat zij steeds een meewerkende houding heeft aangenomen, haar afspraken is nagekomen en bereid is geweest de hulp te accepteren die noodzakelijk is. Uit actuele informatie en verslagen blijkt dat het kind het goed doet. Uit de overgelegde verklaringen volgt dat de moeder prima in staat is om de zorg- en opvoedingstaken over het kind op zich te nemen. Ook werkt zij goed samen met de opvang en de school. Volgens de moeder is er derhalve geen bedreiging in de ontwikkeling van het kind.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft ter zitting geadviseerd de ondertoezichtstelling te verlengen om zo zicht te krijgen op de opvoedingsomgeving van het kind, de interactie tussen moeder en kind en om te werken aan de ouder-kindrelatie.

Op grond van artikel 1:260 lid 1 jo. 1:255 lid 1 BW kan de kinderrechtster de ondertoezichtstelling verlengen met ten hoogste een jaar indien een minderjarige in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, de zorg die in verband met het wegnemen van de bedreiging noodzakelijk is voor de minderjarige of voor zijn ouders of de ouder die het gezag uitoefenen, door dezen niet of onvoldoende wordt geaccepteerd en de verwachting gerechtvaardigd is dat de ouders of de ouder die het gezag uitoefenen binnen een gelet op de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn, de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding, bedoeld in artikel 1:247 lid 2 BW, in staat zijn te dragen.

Volgens het hof is onvoldoende aannemelijk geworden dat sprake is van zulke ernstige ontwikkelingsbedreigingen voor het kind dat deze een ondertoezichtstelling rechtvaardigen. Sinds de diagnostisering met ADHD, het gebruik van medicatie en het wisselen van school, is het gedrag van het kind met grote stappen vooruitgegaan. De begeleiders van de buitenschoolse opvang zien vooruitgang. Volgens hen is het contact met de moeder goed, is zij betrokken en zijn moeder en kind altijd blij als ze elkaar bij het ophalen weer zien. Ook de school ziet een verbeterde werkhouding en ook hier is de moeder een betrokken ouder. Uit de

verklaringen ter zitting blijkt ook dat de moeder hulp zoekt en accepteert ten aanzien van de kindproblematiek. Het hof vindt het wel zorgelijk dat alle eerdere kinderen gediagnosticeerd zijn met psychische en/of persoonlijkheidsproblematiek en beschouwt het als feit van algemene bekendheid dat dergelijke problematiek zich vaak mede ontwikkelt in en door de interactie tussen kinderen en hun verzorgers en opvoeders. Vanuit deze invalshoek vindt het hof het begrijpelijk dat de GI en de raad kritisch kijken naar de moeder. Toch ziet het hof in de eerdere ervaringen van jeugdbescherming met het gezinssysteem, onvoldoende grond om een ondertoezichtstelling te rechtvaardigen. Dit geldt temeer nu de school, de kinderopvang en V-kids betrokken zijn bij de situatie en het gerechtvaardigd is te verwachten dat zij aan de bel trekken wanneer zij zorgen hebben. Verder acht het hof het voldoende aannemelijk geworden dat de beperkte contacten tussen het kind en zijn broers en zus niet slechts aan de moeder verweten kunnen worden en heeft het hof onvoldoende aanknopingspunten gevonden voor de stelling dat het kind door de moeder geïsoleerd wordt.

Conclusie

Het hof oordeelt dat de gronden voor een ondertoezichtstelling ontbraken ten tijde van de bestreden beschikking en evenmin thans aanwezig zijn. Het hof bekrachtigt de beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:449

Zaaknummer: 200.284.637/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eenhoofdig gezag artikel 1:253n BW. Er is sprake van een onaanvaardbaar risico dat kinderen bij voortduring van gezamenlijk gezag klem of verloren raken tussen de ouders. Voor de bepaling van het eenhoofdig gezag is niet doorslaggevend of de beschuldigingen van seksueel misbruik door de kinderen juist zijn.

Feiten en omstandigheden

Uit het inmiddels ontbonden geregistreerde partnerschap van de vader en de moeder zijn in 2006 twee kinderen geboren over wie de ouders gezamenlijk het gezag uitoefenen. De ouders zijn sinds 2010 gescheiden en sindsdien verloopt de onderlinge communicatie zeer moeizaam. Sinds 2016 is er geen contact meer tussen de kinderen en de vader. De kinderen hebben verklaard seksueel misbruikt te zijn door de vader, waardoor zij geen contact willen met de vader. Bij de rechtbank heeft de moeder het eenhoofdig gezag verzocht. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen.

Grievens, beoordeling en motivering

De moeder komt in hoger beroep. Zij verzoekt wederom om belast te worden met het eenhoofdig gezag. De moeder voert aan dat de kinderen meerdere malen hebben verklaard dat de vader seksueel grensoverschrijdende handelingen met hen heeft verricht en dat de kinderen daarom absoluut geen contact met de vader willen. Bovendien neemt de moeder in de praktijk al geruime tijd alleen beslissingen over de kinderen, voor zaken waar toestemming van de vader nodig is, gebeurt dit met tussenkomst van het Jeugdteam. De moeder meent dat het in het belang van de kinderen noodzakelijk is dat het gezag wordt gewijzigd, vanwege de verhouding tussen de moeder en de vader en omdat de kinderen klem zitten tussen hun ouders. De vader voert aan dat het contact met de kinderen in eerste instantie goed was, maar dat hij daarna door opzettelijke handelingen van de moeder uit het leven van de kinderen is gebannen. Hij probeert betrokken te blijven bij het leven van de kinderen door contact te onderhouden met de speltherapeut. De vader wil belast blijven met het gezag voor het geval de moeder komt te overlijden.

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:253n BW de rechter op verzoek van de niet met elkaar gehuwde ouders of een van hen het gezamenlijk gezag kan beëindigen als nadien de omstandigheden zijn gewijzigd. De rechter kan dan bepalen dat het gezag over een kind aan een van hen toekomt indien sprake is van een onaanvaardbaar risico dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen, of indien het anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is dat het gezag wordt gewijzigd (art. 1:251a lid 1 BW).

Het hof begint met de overweging dat de moeder ontvankelijk is in haar verzoek vanwege de gewijzigde omstandigheden dat de vader al jaren geen contact meer heeft met de kinderen. Vervolgens overweegt het hof of het op grond van artikel 1:253n BW het gezag kan wijzigen. Naar het oordeel van het hof ontbreekt de communicatie tussen ouders die nodig is om gezamenlijk beslissingen te nemen. Inzet van hulpverlening heeft hier geen verandering in kunnen brengen. Naar het oordeel van het hof is de vader slechts zeer beperkt op de hoogte van het welzijn, de ontwikkeling en de behoeftes van de kinderen en oefent de moeder feitelijk al geruime tijd alleen het gezag uit. Het hof heeft niet de verwachting dat deze situatie zal wijzigen, mede ook omdat op dit moment geen hulp gericht is op het vinden van mogelijkheden voor overleg tussen de ouders. Bij de beoordeling laat het hof in het midden of sprake is geweest van seksueel misbruik door de vader. Voor de beantwoording van de vraag of het verzoek van de moeder kan worden toegewezen, is niet doorslaggevend of de beschuldigingen juist zijn. Op basis van het gesprek dat voorafgaand aan de zitting met de kinderen is gevoerd en de door hen overgelegde brieven kan geconcludeerd worden dat in ieder geval voor de kinderen vaststaat dat zij misbruikt zijn door hun vader. Hieruit blijkt ook dat de kinderen onder de huidige (gezags)situatie veel stress ervaren en dit heeft voor hen schadelijke gevolgen. De kinderen willen dat deze stress en onrust stopt. Het hof betreft bij de beslissing de leeftijd van de kinderen en dat zij bestendig zijn in hun wens dat de moeder alleen met het gezag belast zal worden.

Conclusie

Op grond van artikel 1:253n BW wijzigt het hof het gezag en belast de moeder met het eenhoofdig gezag over de kinderen. Er is sprake van een onaanvaardbaar risico dat de kinderen klem of verloren raken tussen de ouders bij voortdurende van het gezamenlijk gezag.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 17-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2021:271

Zaaknummer: 200.277.522

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Indien het niet mogelijk is een persoon die de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende of betrokkene geniet, of de echtgenoot, geregistreerd partner of een andere levensgezel tot bewindvoerder of mentor te benoemen wordt bij voorkeur een van zijn ouders, kinderen, broers of zusters tot bewindvoerder of mentor benoemd. Echter, verdeeldheid binnen de familie kan benoeming van een onafhankelijk bewindvoerder of mentor noodzakelijk maken.

Feiten en omstandigheden

Belanghebbende 1, geboren in 1928, is de moeder van de vier verzoekers, belanghebbende 2, belanghebbende 3 en belanghebbende 4. Belanghebbende 1 verblijft sinds 2019 op een verpleeglocatie van verweerster. De kantonrechter heeft op verzoek van verweerster bewind ingesteld over alle goederen die (zullen) toebehoren aan belanghebbende 1, vanwege haar lichamelijke of geestelijke toestand, belanghebbende 5 tot bewindvoerder benoemd en een mentorschap ingesteld ten behoeve van belanghebbende 1 met benoeming van belanghebbende 5 tot mentor. In hoger beroep verzoeken verzoekers de beschikking te vernietigen en het verzoek tot onderbewindstelling van en het instellen van een mentorschap ten behoeve van belanghebbende 1 af te wijzen, of verzoekster 2 en verzoekster 3 en al dan niet in combinatie tot mentor respectievelijk bewindvoerder van belanghebbende 1 te benoemen, of een onafhankelijke en externe partij als zodanig te benoemen.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:431 lid 1 BW kan de kantonrechter, indien een meerderjarige als gevolg van zijn lichamelijke of geestelijke toestand, of verkwisting of problematische schulden, tijdelijk of duurzaam niet in staat is ten volle zijn vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen, bewind instellen over één of meer van de goederen die hem als rechthebbende toebehoren of zullen toebehoren. Op grond van artikel 1:435 lid 3 BW volgt de rechter bij benoeming van de bewindvoerder de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten. Ingevolge artikel 1:450 lid 1 BW kan de

kantonrechter indien een meerderjarige als gevolg van zijn geestelijke of lichamelijke toestand tijdelijk of duurzaam niet in staat is of bemoeilijkt wordt zijn belangen van niet-vermogensrechtelijke aard zelf behoorlijk waar te nemen, een mentorschap instellen. Op grond van 1:452 lid 3 BW volgt de rechter bij benoeming van de mentor de uitdrukkelijke voorkeur van de betrokkene, tenzij gegronde redenen zich daartegen verzetten.

Verzoekers stellen dat onvoldoende vaststaat dat voor belanghebbende 1 onderbewindstelling en mentorschap noodzakelijk zijn. Het is niet duidelijk waarop de kantonrechter dat oordeel baseert. Er is geen sprake van een zodanige verdeeldheid binnen de familie dat benoeming van een onafhankelijke, externe bewindvoerder en mentor de meest passende oplossing is en zij hebben ernstige bezwaren tegen belanghebbende 5. De communicatie tussen familie en belanghebbende 5 zou gebrekkig zijn. Verweester en belanghebbende 5 stellen dat voldoende is gebleken dat bewind en mentorschap voor belanghebbende 1 noodzakelijk zijn. De kinderen van belanghebbende 1 verschillen van inzicht over de aan hun moeder te verlenen zorg, zodat benoeming van een onafhankelijke bewindvoerder en mentor noodzakelijk is. Belanghebbende 5 stelt nog dat de samenwerking door verzoekers wordt belemmerd.

Het hof is van oordeel dat bewind en mentorschap voor belanghebbende 1 noodzakelijk zijn en dat een onafhankelijke, externe partij moet worden benoemd om haar vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen te behartigen.

Voldoende staat vast dat bij belanghebbende 1 sprake is van een lichamelijke en geestelijke toestand die bewind en mentorschap noodzakelijk maken. Dit blijkt onder andere uit het verslag neuropsychologisch onderzoek waarin wordt geconcludeerd dat sprake is van een uitgebreide neurocognitieve stoornis, mogelijk door de ziekte van Alzheimer. Deze lichamelijke en geestelijke toestand blijkt eveneens uit de brief van het CIZ waarin aan belanghebbende 1 een indicatie wordt afgegeven voor beschermd wonen met intensieve dementiezorg en het besluit tot opname en verblijf op grond van artikel 21 Wet zorg en dwang.

Gelet op de verdeeldheid binnen de familie is het hof van oordeel dat benoeming van een onafhankelijk bewindvoerder en mentor noodzakelijk is. Het hof ziet geen aanleiding om een andere bewindvoerder en mentor dan belanghebbende 5 te benoemen. Belanghebbende 5 heeft alles in het werk gesteld om in overleg met de familie tot een goede uitvoering van het bewind (en mentorschap) te komen. Ook ter mondelinge behandeling heeft belanghebbende 5 zich bereid getoond om met de familie in contact te komen. Belanghebbende 5 is door verzoekers tegengewerkt in de uitvoering van het bewind. Zo hebben zij na de benoeming van belanghebbende 5 tot bewindvoerder en mentor geweigerd de bankgegevens en het identiteitsbewijs van belanghebbende 1 aan belanghebbende 5 af te geven. Dit heeft het belanghebbende 5 feitelijk onmogelijk gemaakt te beginnen met de behartiging van de

vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen van belanghebbende 1. Eerst onlangs is op instigatie van belanghebbende 5 voor belanghebbende 1 een nieuw identiteitsbewijs afgegeven waarna belanghebbende 5 de 'bankzaken' kon gaan regelen en inzage heeft kunnen nemen in de bankafschriften. Uit het door belanghebbende 5 overgelegde overzicht blijkt dat – na aanvang van het bewind – zonder toestemming van de bewindvoerder grote bedragen aan de bankrekening van belanghebbende 1 zijn onttrokken. Verzoekster 2 heeft erkend dat zij dit heeft gedaan. Daarnaast hebben verzoekers zonder toestemming van de bewindvoerder de huur van de woning van belanghebbende 1 opgezegd, nadat zij eerder hadden geweigerd de sleutels van die woning aan belanghebbende 5 te geven. Verder zijn verzoekers zonder toestemming van belanghebbende 5 overgegaan tot verdeling van de (in)boedel van belanghebbende 1. Deze opstelling en het handelen van verzoekers bevestigen – in het belang van belanghebbende 1 – benoeming van een onafhankelijk bewindvoerder en mentor. Dat belanghebbende 5 niet geschikt is als bewindvoerder en mentor is niet gebleken.

Conclusie

Bewind en mentorschap zijn voor belanghebbende 1 noodzakelijk. Er moet een onafhankelijke, externe partij, zijnde belanghebbende 5, worden benoemd om de vermogensrechtelijke en niet-vermogensrechtelijke belangen van belanghebbende 1 te behartigen. De grieven falen. Het hof bekrachtigt de beschikking van de kantonrechter en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1724

Zaaknummer: 200.279.533

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voorlopige voorzieningen. Een provisioneel verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv kan pas worden verzocht indien en nadat een bodemprocedure aanhangig is gemaakt (i); er samenhang bestaat tussen hetgeen bij wijze van voorlopige voorziening wordt verzocht en het verzochte in de bodemprocedure (ii) en de verzoeker voldoende belang heeft bij zijn verzoek in die zin dat van hem redelijkerwijs niet kan worden gevergd dat hij de uitkomst van de bodemprocedure afwacht (iii).

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 1984 gehuwd. Tussen partijen is in 2013 echtscheiding uitgesproken. De door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie is diverse malen gewijzigd. Bij beschikking van dit hof van 5 maart 2020 is bepaald dat de man met ingang van 1 januari 2018 een partneralimentatie moet betalen van € 7.796 per maand, met ingang van 1 januari 2019 van € 7.951,92 per maand en met ingang van 1 januari 2020 van € 8.150,72 per maand. De man heeft bij de rechtbank verzocht deze met ingang van 1 juli 2020 te bepalen op € 2.225 per maand. Deze (bodem)procedure is op het moment van deze beslissing nog bij de rechtbank in behandeling.

Bij de bestreden beschikking van 17 november 2020 heeft de rechtbank de man niet-ontvankelijk verklaard in zijn verzoek om als voorlopige voorziening te bepalen dat hij vanaf 1 juli 2020 een voorlopige partneralimentatie van € 2.225 per maand moet betalen. De grieven van de man zien op de overweging van de rechtbank dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat van hem niet gevergd mag worden – mede nu hij zelf de keuze heeft gemaakt om na het arrest van het hof van 5 maart 2020 zijn bedrijfsstructuur te wijzigen – dat hij de uitkomst van de bodemzaak afwacht. De man heeft verzocht de bestreden beschikking te vernietigen en bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat hij vanaf 1 juli 2020 voorlopig € 2.225 per maand, althans een lager bedrag dan het per 1 januari 2021 geïndexeerde bedrag van € 8.395,25 per maand aan partneralimentatie moet betalen, tot het moment dat de rechtbank in de bodemprocedure heeft beslist. De vrouw heeft verzocht de bestreden beschikking te

bekrachtigen.

Beoordeling en motivering

De man heeft het volgende aangevoerd. Per 1 maart 2020 is zijn eenmanszaak – een slagerij – omgezet naar een BV. Deze herstructurering was noodzakelijk. Over drie jaar bereikt de man de pensioengerechtigde leeftijd en zal hij naar verwachting zijn bedrijf staken. Door de herstructurering wordt de fiscale afrekening over de stille reserves en opheffing van de fiscale oudedagsvoorziening in de eenmanszaak omgezet in een fiscaal gefaciliteerde lijfrente in de BV. De verwachte stakingsheffing is daardoor niet verschuldigd en de ingebrachte lijfrente kan bij pensionering dienen voor lijfrente-uitkeringen aan de man. Sinds 1 maart 2020 ontvangt de man als directeur-groootaandeelhouder een salaris van € 6.000 bruto per maand. Hij is met dat salaris en mede gelet op het feit dat de slagerij behoort tot een van de door de maatregelen in verband met Covid-19 getroffen sectoren, niet meer in staat de vastgestelde partneralimentatie te betalen. Vanaf 1 juli 2020 betaalt de man een partneralimentatie van € 2.225 per maand, tot meer is hij niet in staat. Daarbij komt dat de vrouw nimmer heeft aangetoond dat zij geen verdien capaciteit heeft. In afwachting van de beslissing in de bodemprocedure heeft de man voldoende dringend belang bij de verzochte voorziening. Hij is gedwongen geweest een noodkrediet aan te gaan, waaruit hij in mei 2020 € 83.000 ter zake achterstallige partneralimentatie aan de vrouw heeft voldaan. Verder heeft de man een belastingschuld van € 45.000 en heeft de vrouw het LBIO ingeschakeld om de sinds 1 juli 2020 achterstallig partneralimentatie te incasseren. De man heeft geen liquiditeitsbuffer en er moet nu iets gebeuren om erger te voorkomen. De vrouw heeft de stellingen van de man gemotiveerd weersproken.

Het hof stelt voorop dat een provisioneel verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening op grond van artikel 223 Rv pas kan worden verzocht indien en nadat een bodemprocedure aanhangig is gemaakt (i); er samenhang bestaat tussen hetgeen bij wijze van voorlopige voorziening wordt verzocht en het verzochte in de bodemprocedure (ii) en de verzoeker voldoende belang heeft bij zijn verzoek in die zin dat van hem redelijkerwijs niet kan worden gevergd dat hij de uitkomst van de bodemprocedure afwacht (iii). Niet in geschil is dat aan voorwaarde i) en ii) is voldaan.

De vraag die beantwoord moet worden is, of de verzochte voorlopige voorziening zodanig dringend is dat niet kan worden gevergd dat de man de uitkomst van de door hem aangespannen bodemprocedure afwacht. De man heeft daartoe gesteld dat hij in een noodsituatie komt te verkeren als hij de door het hof bij beschikking van 5 maart 2020 vastgestelde partneralimentatie, thans € 8.395,25 per maand, moet blijven betalen. De vrouw heeft die stelling gemotiveerd weersproken. In het licht van de gemotiveerde betwisting door

de vrouw heeft de man, ook thans in hoger beroep, onvoldoende onderbouwd dat de gevraagde voorziening zodanig dringend is dat van hem redelijkerwijs niet kan worden geveerd dat hij de uitkomst van de bodemprocedure afwacht.

Het enkele gegeven dat de man in 2020 zijn eenmanszaak (naar zijn zeggen tijdens de procedure bij de rechtbank: met terugwerkende kracht) heeft omgezet in een BV is daartoe volstrekt onvoldoende, temeer nu hij heeft nagelaten voldoende verifieerbare financiële gegevens in het geding te brengen, zoals (voorlopige) jaarstukken 2020 of aangiften omzetbelasting. Uit de – enkel – overgelegde balans en winst- en verliesrekening 2020 valt de door de man gestelde omzetsdaling niet af te leiden. Desgevraagd ter mondelinge behandeling heeft de advocaat van de man niet kunnen aangeven van welke jaaromzet in 2020 moet worden uitgegaan en waaruit de gestelde omzetsdaling blijkt. De man heeft de noodzaak van de herstructurering van zijn onderneming evenmin voldoende onderbouwd. Daarbij heeft de man nagelaten om met voldoende feiten te onderbouwen dat de vastgestelde partneralimentatie door de herstructurering niet meer kan worden betaald. Verder heeft de vrouw gemotiveerd gesteld dat van de privéopnamen van de man in 2019 een bedrag van ruim € 163.000 niet is verantwoord. De man heeft tot heden daar geen verklaring voor gegeven. De man heeft slechts een conceptaangifte 2019 IB overgelegd, hetgeen onvoldoende is als weerlegging van het verweer van de vrouw dat hij over voldoende spaargeld beschikt. In het licht van dit alles heeft de man zijn stelling dat hij sinds maart 2020 onvoldoende liquiditeiten heeft en hij een noodkrediet heeft moeten afsluiten, onvoldoende onderbouwd, hetgeen gelet op de gemotiveerde betwisting door de vrouw wel op zijn weg had gelegen. Met de stelling van de man dat de beschikking van het hof van 5 maart 2020 op onjuiste en onvolledige gegevens berust waar het de verdien capaciteit van de vrouw betreft, onderbouwt de man niet, wat daarvan overigens ook zij, dat er sprake is van een noodtoestand.

Gelet op het voorgaande in onderlinge samenhang bezien dient het verzoek van de man tot het treffen van een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv te worden afgewezen nu voldoende dringend belang ontbreekt en niet is voldaan aan de hiervoor onder iii) genoemde voorwaarde.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van 17 november 2020 en wijst alsnog af het oorspronkelijk verzoek van de man tot het treffen van voorlopige voorzieningen ex artikel 223 Rv, nu voldoende dringend belang, in die zin dat van hem redelijkerwijs niet kan worden geveerd dat hij de uitkomst van de bodemprocedure afwacht, ontbreekt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 18-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:494

Zaaknummer: 200.287.508_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging van het gezag is in het belang van de minderjarige noodzakelijk (art. 1:253n BW). Ten aanzien van de omgangsregeling tussen de vader en de minderjarige sluit het hof aan bij de in het kader van het verzoek van de raad tot ondertoezichtstelling van de minderjarige voorgestelde regeling. Het hof stelt een informatieregeling vast. De regie van de invulling van deze informatieregeling ligt bij de in het kader van de heden uit te spreken ondertoezichtstelling van de minderjarige te benoemen jeugdbeschermer (art. 1:377b BW).

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw hebben van mei 2008 tot december 2011 een affectieve relatie met elkaar gehad. Daarvoor woonden zij samen. Hun kind werd in 2010 geboren en de man heeft het kind erkend. De man en de vrouw oefenden gezamenlijk het ouderlijk gezag uit over het kind. Het kind heeft haar hoofdverblijfplaats bij de vrouw. In het ouderschapsplan zijn de man en de vrouw onder meer een zorgregeling overeengekomen, waaraan tot eind augustus 2018 gevolg is gegeven. De vrouw heeft twee dochters uit een eerdere relatie. Tijdens de relatie van de vrouw met de man heeft de man in 2011 de oudste dochter van de vrouw seksueel misbruikt en is hiervoor strafrechtelijk veroordeeld. De rechtbank Gelderland heeft op 24 april 2020 op verzoek van de vrouw het gezamenlijk gezag van de ouders over het gezamenlijke kind beëindigd en bepaald dat het gezag zou worden uitgeoefend door de vrouw. Daarnaast heeft de rechtbank het ouderschapsplan gewijzigd; als omgangsregeling werd vastgesteld dat in het komende half jaar zou worden gestreefd naar een begeleid contactmoment tussen het kind en de man en dat er daarna, als het kind daaraan toe was, onder begeleiding in afstemming met de hulpverlening minimaal vier keer per jaar een dagdeel contact zou zijn tussen het kind en de vader. De rechtbank wees de verzoeken van de man, waaronder een zelfstandig verzoek tot vaststelling van de door hem verzochte omgangsregeling, af.

Grieven, beoordeling en motivering

Ten aanzien van de beëindiging van het gezamenlijk gezag stelt het hof op grond van artikel 1:253n BW en conform het advies van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) vast, dat het in het belang van het kind noodzakelijk is dat de vrouw alleen met het gezag over het kind wordt belast. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de man is veroordeeld voor het bezit van kinderporno en voor ontucht met een dochter van de vrouw; dat in 2014 de zedendaderbehandeling van de vader voortijdig is afgebroken en de kans op recidive bij de vader op matig is ingeschat; dat de vrouw veel stress ervaart met betrekking tot de man, twijfelt aan zijn betrouwbaarheid, onder meer nadat in oktober 2017 is gebleken dat er in zijn winkelwagentje bij Ali Express drie kindformaat sekspoppen zaten; dat de vrouw het gesprek met de vader niet meer kan aangaan; dat de man opnieuw begeleiding heeft gehad, maar dat voor zijn hulpvraag op het gebied van systematisch liegen geen behandeling is; dat met de vader 25 gesprekken in het kader van de begeleiding rond huiselijk geweld zijn gevoerd, waarna is vastgesteld dat de gesprekken te weinig opleverden en tot slot dat er geen behandel mogelijkheden meer zijn en er vragen blijven over de openheid en zelfreflectie van de vader. Uit het gesprekje van de raad met het kind blijkt dat zij wel het een en ander van de spanningen meekrijgt, door de stress van de moeder maar ook doordat het kind weet dat het andere, door de man misbruikte kind boos is op de vader en zich in het verleden verstopte als de vader voor het kind kwam. Als het kind of een van de andere kinderen onverwacht later thuis is, is de stress in het gezin hoog. Het kind zegt zich nergens veilig te voelen en is bang dat haar vader haar meeneemt; bij het noemen van de naam van de man gaat het gedrag van het kind achteruit en heeft zij nachtmerries. Het hof meent dat het kind gebaat is bij rust in het gezin van de moeder. Door de moeder met het eenhoofdig gezag over het kind te belasten hoeft de moeder voor gezagsbeslissingen niet meer in contact treden met de vader. Dit betekent minder stress voor de vrouw en het kind. Verder neemt het hof in aanmerking dat de vader weinig inzicht heeft in wat een verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling teweegbrengt in het gezin van de moeder en wil de vader niet steeds geconfronteerd worden met het verleden, terwijl dit een grote rol speelt bij de beoordeling van de mogelijkheden van de gezamenlijke gezagsuitoefening over het kind en voor de mogelijkheid van contact met het kind. Naar het oordeel van het hof is beëindiging van het gezamenlijke gezag in het belang van het kind noodzakelijk.

Ten aanzien van de omgangsregeling tussen de man en het kind sluit het hof aan bij de in het kader van het verzoek van de raad tot ondertoezichtstelling van het kind voorgestelde regeling, namelijk dat het in het belang van het kind is dat er een jeugdbeschermer zal komen die het belang van het kind voorop kan stellen, die neutraal naar de situatie kan kijken en kan beoordelen of en, zo ja, wanneer het kind in staat is om het contact met de vader aan te gaan. De ontwikkeling van het kind wordt daarmee veiliggesteld, het gezin van de moeder ontlast, de moeder ondersteund bij de verdere opvoeding van het kind en de vader kan, op afstand,

informatie krijgen en betrokken worden bij de hulpverlening indien dat nodig is, zodat aansluitend bij het tempo en de behoefte van het kind kan worden gewerkt aan contactherstel.

Verder oordeelt het hof, conform artikel 1:377b lid 1 BW, dat de vader kan worden ontvangen in zijn aanvullende verzoek tot het vaststellen van een informatieregeling. Het hof acht het van belang dat de vader op de hoogte blijft van de ontwikkeling van het kind en is van oordeel dat van de moeder wordt verlangd hieraan haar medewerking te verlenen. Ten minste eens per drie maanden moet de vrouw de man schriftelijk op de hoogte stellen over gewichtige aangelegenheden met betrekking tot het kind, zoals recente ontwikkelingen op school, persoonlijke ontwikkeling, sport en medische aangelegenheden, alsmede een afschrift van rapporten en een recente foto. De regie van de invulling van deze informatieregeling zal komen te liggen bij de te benoemen jeugdbeschermer.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechter deels, voor zover daarbij het gezamenlijk gezag van de ouders wordt beëindigd en bepaalt dat het gezag over het kind door de moeder zal worden uitgeoefend; het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank ten aanzien van het ouderschapsplan en stelt een regeling tot contactherstel/omgangsregeling vast waarbij onder de regie van de GI de invulling en voorwaarden van contactherstel tussen de man en het kind en een eventuele vast te stellen (begeleide) omgangsregeling bepaald worden, waarbij wordt aangesloten bij het tempo en de behoefte van het kind. Daarnaast stelt het hof een informatieregeling vast.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1725

Zaaknummer: 200.281.083

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder is verhuisd met de kinderen en vraagt na verhuizing om vervangende toestemming. Rechtbank wijst dit verzoek af en kinderen krijgen hoofdverblijfplaats bij vader. Verzoek moeder op grond van artikel 1:253a lid 1 BW om vervangende toestemming verhuizing ook in hoger beroep afgewezen.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn op 24 juni 2016 met elkaar getrouwd, nadat in 2015 hun tweeling was geboren. Zij oefenen gezamenlijk het ouderlijk gezag over de kinderen uit. Op 13 juni 2017 is tussen de man en de vrouw de echtscheiding uitgesproken. Zij zijn in het ouderschapsplan overeengekomen dat de kinderen hun hoofdverblijfplaats bij de moeder behielden en dat de kinderen iedere week van zondag tot en met dinsdag bij de vader zouden verblijven. De kinderen stonden onder toezicht van 12 juli 2018 tot 12 juli 2020. Toen de moeder tijdelijk niet voor de kinderen kon zorgen vanwege haar alcoholproblematiek zijn de kinderen driemaal, in september 2017, in oktober 2017 en in maart 2018, de volle tijd door de vader verzorgd en opgevoed. De moeder had toen begeleid contact met de kinderen. Sinds de geboorte van de kinderen is de moeder vier keer met de kinderen verhuisd. Hierna hebben de man en de vrouw de zorgregeling in het ouderschapsplan in onderling overleg gewijzigd: sinds januari 2020 zouden de kinderen drie weekenden per maand, van zaterdagochtend tot zondagavond, bij de vader verblijven. Op 22 juni 2020 heeft de moeder de huur van haar woning opgezegd en zich ingeschreven in de woonplaats en op het adres van haar partner. Begin juli 2020 heeft zij de man hierover geïnformeerd.

De rechtbank heeft op verzoek van de vader op 13 juli 2020, het hoofdverblijf en de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken in het ouderschapsplan gewijzigd: het hoofdverblijf van de kinderen zou voortaan bij de vader zijn en de moeder zou één weekend per veertien dagen en daarnaast de helft van de vakanties recht op contact met de kinderen hebben, waarbij de moeder de kinderen zou halen en brengen. Verder kreeg de vader van de rechtbank toestemming om de kinderen met ingang van het schooljaar 2020-2021 in te schrijven op de door hem aangegeven basisschool in zijn woonplaats. Het tegenverzoek van de moeder,

waarbij zij vervangende toestemming verzocht om met de kinderen te verhuizen naar haar woonplaats, om de kinderen in te schrijven op door haar aangegeven basisschool met ingang van het schooljaar 2020-2021 en waarbij ze verzocht om wijziging van de zorgregeling, werd door de rechtbank afgewezen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft in eerste aanleg geen advies uitgebracht en benoemd dat het handelen van de moeder zeer schadelijk voor de kinderen is geweest en dat alle mogelijke scenario's beschadigend zijn voor de kinderen. Het verzoek van de moeder om de kinderen opnieuw onder toezicht te laten stellen, is door de rechtbank bij beschikking van 22 januari 2021 afgewezen.

Grievens, beoordeling en motivering

Het hof vindt een raadsonderzoek niet nodig. De raad heeft tijdens de mondelinge behandeling geadviseerd om de verblijfplaats van de kinderen niet te wijzigen, zodat de kinderen bij de vader kunnen blijven. Een regeling waarbij de kinderen drie van de vier weekenden bij de moeder verblijven, doet volgens de raad het meeste recht aan het contact tussen de moeder en de kinderen. De raad ziet geen bewaar erin als de kinderen op een studiedag een dagje extra naar de moeder gaan. De raad vindt het belangrijk dat de ouders samen een traject aangaan om te werken aan hun onderlinge communicatie en samenwerking. Een beslissing van het hof is onvoldoende om de problemen op te lossen. De gezamenlijke gezagsuitoefening van partijen brengt mee dat de moeder voor het wijzigen van de woonplaats van de kinderen toestemming van de vader behoeft. Indien de ouders het hierover niet eens worden zal de rechter hierover een beslissing nemen conform artikel 1:253a lid 1 BW.

Ten aanzien van de grief van de moeder rond vervangende toestemming voor de verhuizing stelt het hof dat – conform vaste rechtspraak – alle omstandigheden in acht moesten worden genomen en alle belangen moeten worden afgewogen, waarbij het belang van de minderjarige een overweging van de eerste orde dient te zijn bij deze belangenafweging, maar andere belangen zwaarder kunnen wegen. Aan de stelling van de moeder dat zij niet kan terugverhuizen naar haar voormalige woonplaats, omdat zij dan weer gestalkt zal worden door haar eigen moeder met wie zij een problematisch verleden heeft, gaat het hof voorbij, omdat deze niet met verifieerbare feiten of omstandigheden wordt onderbouwd. Bovendien begrijpt het hof niet waarom de vrouw niet verhuist naar één van de andere plaatsen, zoals door de vader zijn opgesomd, want in dat geval zal zij ook op een aanzienlijke afstand van haar moeder wonen. Het hof wijst het verzoek van de moeder tot vervangende toestemming om met de kinderen te verhuizen naar haar nieuwe woonplaats, daarom af.

Ten aanzien van de hoofdverblijfplaats stelt het hof vast dat, ingevolge artikel 1:253a lid 2 aanhef en sub b BW, de rechter kan beslissen bij welke ouder het kind zijn hoofdverblijfplaats heeft. De rechter neemt een zodanige beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. De vader stelt dat de kinderen een fijne thuis- en schoolsituatie bij hem hebben, zich goed ontwikkelen en dat de raad zich geen zorgen maakt over hen. Daarbij neemt het hof in aanmerking dat de kinderen al veel hebben meegemaakt, waaronder vier verhuizingen en driemaal voor een langere tijd bij de vader verbleven toen de moeder tijdelijk niet voor hen kon zorgen. Het hof acht het bovenal in het belang van de kinderen dat zij zich in de huidige veilige omgeving verder kunnen ontwikkelen, waarbij een nieuwe wijziging in hun situatie aanbrengen niet past. Om de huidige stabiele situatie voor de kinderen te waarborgen (wonen bij de vader en naar dezelfde school blijven gaan), kan vaststelling van de hoofdverblijfplaats bij de moeder volgens het hof niet aan de orde zijn.

Het gerechtshof wijzigt de echtscheidingsbeschikking en daarvan het onderdeel uitmakende ouderschapsplan van 15 mei 2017, voor wat betreft de verdeling van de zorg- en opvoedtaken als volgt: de moeder en de tweeling hebben drie van de vier weekenden, studiedagen en feestdagen die op maandag en vrijdag vielen en de helft van de vakanties recht op contact. Daarbij neemt het hof het belang van de tweeling als uitgangspunt, waarbij vooral wordt getracht om de reisbewegingen voor de kinderen zoveel mogelijk te beperken. Daarbij krijgen de vrouw en kinderen het recht om enkele keren per week te beeldbellen.

Conclusie

Het hof verklaart de moeder niet-ontvankelijk in haar verzoeken, bekrachtigt de beschikking van de rechtbank ten aanzien van het afwijzen van het verzoek tot vervangende toestemming, het bepalen van de hoofdverblijfplaats van de kinderen bij de vader, vernietigt de beschikking van de rechtbank ten aanzien van de zorgregeling, waarbij de kinderen drie van de vier weekenden bij de moeder verblijven, op maandag en vrijdag als er een studie- of feestdag is en de helft van de vakanties.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 25-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:549

Zaaknummer: 200.286.035_01 en 200.286.035_02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voldaan aan de gronden van artikel 1:255 BW. Geen omgangsondertoezichtstelling.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de vader oefenen gezamenlijk het gezag over minderjarige uit. Er is sprake van een jarenlange strijd tussen de moeder en de vader. De minderjarige is bij beschikking van 19 juli 2018 onder toezicht gesteld van de Stichting Jeugdbescherming Brabant (GI). Bij beschikking van 5 september 2018 heeft de rechtbank bepaald dat de vader gerechtigd is tot begeleide omgang in het Omgangshuis. In afwachting van de start van het traject bij het Omgangshuis, zal de invulling van de omgang geschieden door de GI. Op 22 januari bepaalt de rechtbank dat de moeder een dwangsom zal verbeuren van € 250 per keer, met een maximum van € 10.000, voor elke keer dat zij weigert mee te werken aan de door de GI vastgestelde contactregeling. Bij beschikking van 6 maart 2020 heeft de rechtbank de verdeling van de zorg- en opvoedingstaken gewijzigd en is het driemaandenplan van de GI voor de contactregeling opgenomen. Bij de bestreden beschikking van 16 juli 2020 heeft de rechtbank de ondertoezichtstelling met een jaar verlengd. De moeder kan zich niet met deze beslissingen verenigen en gaat hiertegen in hoger beroep.

Grieven, beoordeling en motivering

Volgens de moeder heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat nog steeds sprake is van een ontwikkelingsbedreiging bij minderjarige. Zij voert aan dat haar klacht over de raadsonderzoeker gegrond is verklaard door de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd (SKJ). Het SKJ heeft bepaald dat het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) niet meer mag worden gebruikt voor juridische procedures. Haar klacht tegen de GI is ook gedeeltelijk gegrond verklaard. Volgens de klachtencommissie heeft de GI nagelaten om zelfstandig een feitenonderzoek te verrichten. De moeder stelt dat door deze uitspraak sprake is van nieuwe informatie. Volgens haar is er geen betrouwbaar deskundigenrapport beschikbaar dat de ontwikkelingsbedreiging aantoont. Zij weerspreekt dat zij het contact tussen de vader en minderjarige tegenhoudt. De moeder kan instemmen met de uitbreiding van het contact, maar stelt dat er eerst dient te worden onderzocht of onbelast contact veilig is voor de minderjarige,

omdat er sprake is geweest van huiselijk geweld.

De GI voert in het verweerschrift aan dat er sprake is van een ontwikkelingsbedreiging bij minderjarige doordat er zeer beperkt en geen genormaliseerd contact mogelijk is tussen minderjarige en de vader. Die conclusie is volgens de GI al lang niet meer gebaseerd op het raadsrapport. De GI heeft informatie opgedaan uit eigen contacten en uit de ingezette hulpverlening. De GI wil een traject doorlopen waarbij de contactmomenten geleidelijk aan worden uitgebreid naar een reguliere contactregeling. Dit traject mag, gelet op de leeftijd van minderjarige en de spanning die het bij haar oproept, niet te lang duren. De uitbreiding staat echter al vanaf juli 2020 stil, omdat de moeder zich hier niet in kan vinden. Momenteel vindt alleen minimaal begeleid contact plaats en dit is volgens de GI geen houdbare en gezonde omgangssituatie voor minderjarige. De GI heeft daarom onlangs een nieuw verzoek ingediend tot vaststelling van een contactregeling tussen de vader en minderjarige.

De vader voert in het verweerschrift aan dat er sprake is van een herhaling van zetten. Telkens wanneer een instantie of persoon concludeert dat de vader prima contact met minderjarige kan hebben, dient de moeder een klacht in. Zij stelt zoveel eisen aan het contact dat er praktisch geen contact plaatsvindt.

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:260 BW de rechter de duur van de ondertoezichtstelling telkens kan verlengen met ten hoogste een jaar, mits aan de gronden van artikel 1:255 lid 1 BW is voldaan. Volgens het hof is aan die gronden voldaan. Uit de waarnemingen van de GI en verschillende hulpverleningsorganisaties is gebleken dat minderjarige om meerdere redenen ernstig in haar ontwikkeling wordt bedreigd. Het oordeel van het hof is gebaseerd op de feiten en omstandigheden ten tijde van de bestreden beschikking en zoals die nu zijn. De inhoud van het raadsrapport speelt hierbij geen rol. De uitspraak van de klachtencommissie doet niet af aan het oordeel dat er sprake is van een concrete bedreiging. Die concrete bedreiging bestaat hierin dat er ondanks de betrokkenheid van de GI en verschillende professionele hulpverleningsinstanties er nog steeds geen onbelast contact tussen minderjarige en de vader mogelijk is geweest. De moeder blijft het contactherstel belemmeren. Het is zeer waarschijnlijk dat het negatieve gedrag van minderjarige na contactmomenten met de vader hiervan het gevolg is. Minderjarige heeft last van de jarenlange strijd tussen de ouders, waardoor zij klem zit tussen haar ouders. Het ouderschapstraject 'Kinderen uit de Knel' bij de Viersprong is niet van de grond gekomen, waardoor de situatie van minderjarige niet is veranderd.

Het hof stelt dat er weliswaar sprake is van een contactregeling tussen de vader en minderjarige, maar dat deze regeling problematisch verloopt. De betrokkenheid van de GI is nog steeds noodzakelijk en aan ieder contactmoment gaat een uitvoerige e-mailwisseling

vooraf. De uitbreiding van de contactregeling is gestagneerd en de GI heeft daarom onlangs een nieuw verzoek tot vaststelling van een contactregeling ingediend. Zoals het hof eerder in zijn uitspraak van 9 juli 2020 over de verlening van de ondertoezichtstelling heeft overwogen, geven betrokken hulpverleningsinstanties aan dat het veilig is om contactherstel te laten plaatsvinden. Ook de GI is stellig van mening dat er geen grond is die het gevoel van de moeder dat minderjarige niet veilig bij de vader is en dat daarom nader onderzoek noodzakelijk is, ondersteunt.

Op grond van het voorgaande heeft het hof er geen vertrouwen in dat binnen het vrijwillig kader een onbelast contact tussen minderjarige en de vader en een reguliere onbegeleide contactregeling tot stand kunnen komen.

Conclusie

Het hof wijst het hoger beroep af.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 11-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:390

Zaaknummer: 200.284.651_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging erkenning en gerechtelijke vaststelling ouderschap. Rechtbank gaat voorbij aan de wettelijke termijn (art. 1:205 lid 4 BW).

Feiten en omstandigheden

Na de geboorte van verzoekster in 1970 hebben de moeder van verzoekster en de man (belanghebbende) een relatie gekregen. Op 31 januari 1973 wordt verzoekster erkend door de man. Na de erkenning zijn de moeder en de man gehuwd geweest tot hun scheiding in 1993. Verzoekster heeft geen prettige jeugd gehad vanwege de fysieke en psychische mishandeling door de man en heeft daarom sinds haar 19e jaar geen contact meer met hem. Nadat verzoekster op haar 19e het ouderlijk huis had verlaten, heeft zij wel contact gekregen met haar biologische vader. Tot zijn overlijden in 2009 heeft zij contact met hem gehad.

Beoordeling van het verzoek en motivering

Verzoekster verzoekt om de erkenning door de man te vernietigen en vast te stellen dat haar biologische vader haar juridische vader is. Daarnaast verzoekt zij vast te stellen dat zij heeft verklaard de geslachtsnaam van haar moeder te willen dragen. De man stemt in met het verzoek tot vernietiging van de erkenning.

De rechtbank overweegt dat als een verzoek tot de vernietiging van de erkenning door het kind zelf wordt ingediend, het verzoek op grond van artikel 1:205 lid 4 BW binnen drie jaren moet worden ingediend nadat het kind bekend is geworden met het feit dat de man vermoedelijk niet de biologische vader is. Indien het kind gedurende zijn minderjarigheid met dit feit bekend is geworden, kan het verzoek tot drie jaren nadat het kind meerderjarig is geworden, worden ingediend. Verzoekster weet al sinds haar 10e jaar dat de man niet haar biologische vader is, maar is door persoonlijke omstandigheden er niet aan toegekomen het verzoek eerder in te dienen. Het staat dus vast dat het verzoek niet is ingediend binnen de wettelijke termijn. Toch verklaart de rechtbank verzoekster ontvankelijk in haar verzoek. Volgens de rechtbank is het stellen van termijnen in beginsel geen ongerechtvaardigde inmenging in het *family life* (art. 8 EVRM), omdat termijnen noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om de rechtszekerheid te waarborgen en de belangen van het kind te beschermen. In dit geval wensen echter alle betrokkenen dat de erkenning wordt

vernietigd, zodat kan worden overgegaan tot de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de biologische vader van verzoekster. Verzoekster heeft een zwaarwegend persoonlijk en emotioneel belang bij de vernietiging van de erkenning. Gelet op de last die verzoekster nog altijd ondervindt van hetgeen haar is overkomen, het contact tussen haar en de biologische vader en het gegeven dat zij als zijn enig erfgenaam is aangewezen, oordeelt de rechtbank dat vasthouden aan de genoemde termijn in dit specifieke geval geen belang dient, terwijl verzoekster in dat geval wordt geschaad in haar belangen. De wettelijke termijn wordt daarom buiten beschouwing gelaten. Inhoudelijk overweegt de rechtbank dat de moeder en de man al een tijd uit elkaar zijn en dat de verzoekster na alles wat er is gebeurd het als buitengewoon belastend ervaart dat de man nog steeds bekend staat als haar juridische vader. Voor alle betrokkenen staat vast dat de man niet de biologische vader is. De man en ook de moeder steunen het verzoek tot de vernietiging van de erkenning.

Ten aanzien van de vaststelling van het vaderschap oordeelt de rechtbank dat verzoekster ontvankelijk is in haar verzoek op grond van artikel 1:207 BW. Uit een positieve uitslag van een DNA-onderzoek blijkt dat de waarschijnlijkheid van het verwantschap tussen verzoekster en de zus van de biologische vader met 96,8% is aangetoond. Op basis van deze aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid en de verklaring van de moeder en verzoekster gaat de rechtbank ervan uit dat de vermoede biologische vader daadwerkelijk de biologische vader van verzoekster is.

Betreffende het verzoek over de geslachtsnaam overweegt de rechter dat ingevolge artikel 1:206 BW de vernietiging van de erkenning ertoe leidt dat de erkenning geacht wordt nimmer gevolg te hebben gehad. De geslachtsnaam van de man is dus nooit de geslachtsnaam van verzoekster geweest. Vervolgens brengt de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap een familierechtelijke betrekking tot stand tussen verzoekster en haar biologische vader. In een dergelijk geval kan verzoekster op grond van artikel 1:5 lid 7 BW verklaren of zij de geslachtsnaam van de moeder of vader zal hebben.

Conclusie

De erkenning door de man wordt vernietigd en het vaderschap van de biologische vader wordt vastgesteld. Vastgesteld wordt ook dat de verklaring van verzoekster luidt dat zij de geslachtsnaam van haar moeder wenst te hebben.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-01-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:997

Zaaknummer: C-09-589752

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het verzoek van vader om gezamenlijk gezag, wordt beoordeeld volgens de maatstaf van artikel 1:253c lid 1 BW, omdat dit artikel het meest past bij de feitelijke situatie waarin de aantekening in het gezagsregister dat beide ouders belast waren met het gezag is doorgehaald. Het feit dat er geen communicatie tussen de ouders is, vanwege de weigering van de moeder, leidt in dit geval niet tot afwijzing, maar tot toewijzing van gezamenlijk gezag als instrument voor de vader om zijn recht op family life met het kind optimaal te verwezenlijken.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is geboren in 2014. In 2016 is de aantekening in het gezagsregister dat beide ouders belast waren met het gezag doorgehaald, omdat niet was komen vast te staan dat die aantekening op verzoek van beide ouders was opgenomen.

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) is van mening dat gezamenlijk gezag het meest in het belang van de minderjarige is. Beide ouders willen dat er contact is tussen het kind en beide ouders. De omgang tussen de minderjarige en de vader verloopt onder regie van opa (aan moederszijde) goed. De moeder wil echter geen contact met de vader, wil hiervoor geen hulpverlening aanvaarden en wil dit ook niet veranderen. De raad is van mening dat de patstelling die de moeder hierdoor creëert er niet toe mag leiden dat de vader nooit gezag over het kind kan krijgen.

Beoordeling en motivering

Hoewel Boek 1 BW niet voorziet in de beoordeling van een verzoek om gezamenlijk gezag na doorhaling van een aantekening van gezamenlijk gezag in het gezagsregister, hanteert het hof de maatstaf van artikel 1:253c BW, omdat dit artikel het meeste past bij de feitelijke situatie.

Het hof volgt het advies van de raad dat toekenning van het gezag aan de vader noodzakelijk is in het belang van het kind. Een verzoek om gezamenlijk gezag wordt, gezien het wettelijk

uitgangspunt dat ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, in beginsel toegewezen. Er doet zich hier geen uitzonderingssituatie voor. Weliswaar communiceren de ouders niet rechtstreeks met elkaar, maar dat ligt aan de moeder, die de reden daarvoor onvoldoende gemotiveerd heeft aangegeven. Het hof wijst de moeder erop dat zij er goed aan zou doen om – in het belang van de minderjarige – hulpverlening voor zichzelf in te schakelen om oud zeer te verwerken.

Doordat de moeder weigert met de vader te communiceren, dreigt de vader bij eenhoofdig gezag van de moeder minder betrokken te raken bij het leven van het kind. Toewijzing van gezamenlijk gezag kan in deze situatie een instrument zijn voor de vader zijn om zijn recht op *family life* met het kind optimaal te verwezenlijken.

Conclusie

Het feit dat er geen communicatie tussen de ouders is, vanwege weigering van de moeder, kan in dit geval niet leiden tot afwijzing van het verzoek van de vader om gezamenlijk gezag.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1165

Zaaknummer: 200.252.214/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing op grond van artikel 1:253c lid 2 BW van het verzoek van de vader om gezamenlijk gezag is noodzakelijk in het belang van de kinderen. Er is een reëel risico dat verstoring van het bestaande evenwicht in de uitoefening van het eenhoofdig gezag negatief uitwerkt op de kinderen. Een zekere verbinding tussen de ouders, die nodig is voor gezamenlijke gezagsuitoefening, ontbreekt.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft jarenlang alleen de zorg gedragen voor de kinderen, die geboren zijn in 2005 en 2007. Tot de beschikking van de rechtbank te Arnhem van 28 juli 2020 heeft zij ook alleen het gezag uitgeoefend. De vader die lange tijd buiten beeld is geweest, heeft sinds 2019 met volledige medewerking van de moeder het contact met de kinderen voorzichtig opgebouwd naar een omgangsregeling. De vader wil door gezamenlijk gezag met de moeder zijn positie in het leven van de kinderen verstevigen. Er is echter vrijwel geen contact tussen de ouders. De omgang met het oudste kind is sinds de zomer gestagneerd. Een ouderschapstraject is niet van de grond gekomen, hetgeen ouders elkaar verwijten. De moeder heeft inmiddels geen vertrouwen meer in een ouderschapstraject.

Beoordeling en motivering

Het hof oordeelt – anders dan de rechtbank – dat het verzoek van de vader om gezamenlijk gezag moet worden afgewezen, omdat dit in het belang van de kinderen noodzakelijk is (art. 1:253c BW). Er is een reëel risico dat toekenning van gezamenlijk gezag het bestaande evenwicht van uitoefening van het eenhoofdig gezag door de moeder wordt verstoord en dat dit een negatief effect heeft op de kinderen. Voor gezamenlijke gezagsuitoefening is er, zoals ook de Raad voor de Kinderbescherming heeft aangegeven, een zekere verbinding tussen de ouders nodig. Omdat er vrijwel geen contact is tussen de ouders, kunnen zij belangrijke beslissingen niet goed in gezamenlijk overleg nemen of afspraken maken over mogelijke toekomstige situaties rond de kinderen. Omdat er ook geen vertrouwen van de moeder meer is in een ouderschapstraject ontbreekt de basis voor gezamenlijke gezagsuitoefening. Het hof

vernietigt de beschikking van de rechtbank voor zover deze het gezag betreft.

Conclusie

Voor gezamenlijke gezagsuitoefening is er een zekere verbinding tussen de ouders nodig, die tussen deze ouders ontbreekt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 18-02-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:1604

Zaaknummer: 200.285.287

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wijziging overeengekomen partneralimentatie. Voor ex-ongehuwd samenlevers is artikel 1:401 BW niet rechtstreeks van toepassing. De beslissing over de vraag of een overeenkomst ten aanzien van partneralimentatie een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst is, is geen op de in artikel 1:401 BW bedoelde, en op de wettelijke maatstaven van behoefte en draagkracht gebaseerde, beslissing over de vraag of en tot welk bedrag alimentatie is verschuldigd. Derhalve is hierbij beperking van het gezag van gewijsde niet aan de orde. Artikel 236 lid 1 Rv bepaalt dat beslissingen die de rechtsbetrekking in geschil betreffen en die zijn vervat in een in kracht van gewijsde gegaan vonnis, in een ander geding tussen dezelfde partijen bindende kracht hebben. Kernmotief voor het sluiten van een vaststellingsovereenkomst is dat partijen, ter beëindiging of ter voorkoming van onzekerheid of geschil over hetgeen tussen hen rechtens geldt, zich jegens elkaar binden aan een vaststelling daarvan, bestemd om ook te gelden voor zover zij van de tevoren bestaande rechtstoestand mocht afwijken (art. 7:900 lid 1 BW).

Feiten en omstandigheden

Partijen, die samen twee kinderen hebben, hebben hun affectieve relatie medio 2007 verbroken. De man heeft in april 2008 hun samenlevingsovereenkomst opgezegd. In artikel 12 van die overeenkomst verklaarden partijen, indien die overeenkomst eindigt, de rechter vast te laten stellen of een van hen in aanmerking komt voor alimentatie, een en ander zoals van toepassing zou zijn geweest indien partijen in wettelijke gemeenschap van goederen waren gehuwd. Op 13 januari 2009 heeft de rechtbank bepaald dat de man aan de vrouw € 275.000 bruto moet betalen voor afkoop van de partneralimentatie. De rechtbank heeft toen vastgesteld dat de rechter in kort geding op 17 oktober 2008 heeft bepaald dat sprake is van een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst ter zake van afkoop van de partneralimentatie.

De rechtbank heeft voorts overwogen dat partijen een niet-wijzigingsbeding zijn overeengekomen waaraan de vrouw gehouden is. Tegen deze beschikking is geen hoger beroep ingesteld. In de onderhavige procedure heeft de vrouw de rechtbank verzocht de overeengekomen partneralimentatie zoals vastgelegd in de overeenkomst van 15 juli 2008 en de beschikking van de rechtbank van 13 januari 2009, te wijzigen en te bepalen dat met ingang van 1 september 2008 de man als aanvullende bijdrage in haar levensonderhoud € 37.090 bruto per maand zal voldoen. De rechtbank heeft op 28 juni 2018 het verzoek afgewezen. Het hof heeft op 31 oktober 2019 het verzoek van de vrouw ook afgewezen. De vrouw heeft beroep in cassatie ingesteld.

Beoordeling en motivering

De Hoge Raad is van oordeel dat de klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die beschikking. Hij motiveert dit oordeel niet onder toepassing van artikel 81 lid 1 RO. De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G

Het cassatiemiddel

Onderdeel 1 is gericht tegen r.o. 5.3.1 en 5.3.2, waarin het hof als volgt heeft geoordeeld:

‘5.3.1. Het hof stelt vast dat partijen op 15 juli 2008 een rechtsgeldige overeenkomst hebben gesloten ten aanzien van de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie, welke overeenkomst de rechtbank in haar beschikking van 13 januari 2009 heeft gekwalificeerd als een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst. Vaststaat verder dat de rechtbank van oordeel was dat er sprake was van een geldig niet-wijzigingsbeding in de zin van art 1:159 BW.

Tegen geen van beide beslissingen van de rechtbank is door de vrouw hoger beroep ingesteld.

5.3.2. Allereerst komt het hof toe aan de vraag of wijziging gevraagd kan worden van een rechtsgeldig tot stand gekomen vaststellingsovereenkomst waarbij de partneralimentatie is afgekocht.’

Subonderdeel 1 klaagt dat het hof is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting voor zover het zijn oordeel dat partijen op 15 juli 2008 een rechtsgeldige overeenkomst hebben gesloten met betrekking tot de partneralimentatie, op het gezag van gewijsde van de beschikking van 13 januari 2009 baseert. Op grond van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad wordt het gezag van gewijsde in zoverre beperkt dat ingevolge artikel 1:401 BW een rechterlijke uitspraak betreffende levensonderhoud bij een latere uitspraak kan worden gewijzigd of ingetrokken als aan de in lid 1 of lid 4 genoemde voorwaarden wordt voldaan.

Subonderdeel 2 houdt in dat het hof niet zou zijn uitgegaan van het gezag van gewijsde. Het klaagt vervolgens dat het hof zijn oordeel dat sprake is van een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst dan onvoldoende heeft gemotiveerd omdat het hof geheel is voorbijgegaan aan de essentiële stelling van de vrouw dat geen vaststellingsovereenkomst is gesloten die aan de wettelijke vereisten voldoet. Het hof had dit wel behoren te doen omdat deze stelling tot het oordeel had kunnen leiden dat geen sprake was van een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst.

De aanvullende klacht luidt dat het hof, gelet op artikel 149 Rv, onjuist en onbegrijpelijk heeft vastgesteld dat partijen op 15 juli 2008 een rechtsgeldige (vaststellings)overeenkomst hebben gesloten.

Bespreking van de klachten

Artikel 1:401 BW

Artikel 1:401 lid 1 BW bepaalt dat een rechterlijke uitspraak of een overeenkomst betreffende levensonderhoud bij latere rechterlijke uitspraak kan worden gewijzigd of ingetrokken, indien zij nadien door wijziging van omstandigheden ophoudt aan de wettelijke maatstaven te voldoen. Het vierde lid voegt daar een grond aan toe voor uitsluitend de rechterlijke uitspraak betreffende levensonderhoud: deze kan ook worden gewijzigd of ingetrokken, indien zij van aanvang af niet aan de wettelijke maatstaven heeft beantwoord doordat van onjuiste of onvolledige gegevens is uitgegaan. Deze grond geldt dus niet voor hetgeen partijen met betrekking tot de onderhoudsverplichting zijn overeengekomen. Artikel 1:401 BW staat in titel 17 van Boek 1 BW over levensonderhoud. Deze titel is in beginsel ook toepasselijk op het levensonderhoud door een gewezen echtgenoot verschuldigd. De inhoud van titel 17 Boek 1 BW moet ook toepasselijk worden geacht op gewezen echtgenoten. Dit geldt bijvoorbeeld voor artikel 1:401 BW.

In deze zaak is geen sprake van gewezen echtgenoten maar van ex-ongehuwd samenlevers met een door hen gesloten samenlevingsovereenkomst waarin artikel 12 was opgenomen. Van een wettelijke onderhoudsplicht zoals die geldt voor gewezen echtgenoten op grond van artikel 1:157 BW is bij ex-ongehuwd samenlevers geen sprake. Voor gehuwden geldt immers de plicht elkaar het nodige te verschaffen (art. 1:81 BW), welke plicht na verbreking van het huwelijk wordt omgezet in een alimentatieplicht. Gelet op het voorgaande kan voor ex-ongehuwd samenlevers de wettelijke bepaling van artikel 1:401 BW nooit rechtstreeks van toepassing zijn.

Gezag van gewijsde van alimentatiebeslissingen

Uit de overwegingen van de Hoge Raad in zijn beschikking van 25 mei 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA0902 en van 17 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA0356, blijkt dat de beperking van het gezag van gewijsde van alimentatiebeslissingen ziet op de in artikel 1:401 BW bedoelde, en op de wettelijke maatstaven van behoefte en draagkracht gebaseerde, beslissing over de vraag of en tot welk bedrag alimentatie is verschuldigd.

Bespreking van onderdeel 1

De beslissing over de vraag of een overeenkomst ten aanzien van partneralimentatie kan worden gekwalificeerd als een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst, is geen op de in artikel 1:401 BW bedoelde, en op de wettelijke maatstaven van behoefte en draagkracht gebaseerde, beslissing over de vraag of en tot welk bedrag alimentatie is verschuldigd. Derhalve is hierbij beperking van het gezag van gewijsde niet aan de orde. De vaststelling door het hof dat partijen op 15 juli 2008 een rechtsgeldige overeenkomst hebben gesloten ten aanzien van partneralimentatie, welke overeenkomst de rechtbank in haar beschikking van 13 januari 2009 heeft gekwalificeerd als een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst, getuigt dan ook niet van een onjuiste rechtsopvatting. Subonderdeel 1 faalt mitsdien.

Ook subonderdeel 2 strandt omdat de daaraan ten grondslag liggende veronderstelling feitelijke grondslag mist. Het hof geeft weer wat de rechtbank op 13 januari 2009 heeft vastgesteld. De vaststelling door het hof dat partijen op 15 juli 2008 een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst hebben gesloten, baseert het hof op de beschikking van de rechtbank van 13 januari 2009. Vervolgens vermeldt het hof dat tegen de beslissingen van de rechtbank door de vrouw geen hoger beroep is ingesteld. R.o. 5.3 en 5.3.1 van het hof laten derhalve geen andere lezing toe dan dat het hof bij zijn oordeel dat sprake is van een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst, is uitgegaan van het gezag van gewijsde van de beschikking van de rechtbank van 13 januari 2009.

Artikel 236 lid 1 Rv bepaalt dat beslissingen die de rechtsbetrekking in geschil betreffen en die zijn vervat in een in kracht van gewijsde gegaan vonnis, in een ander geding tussen dezelfde partijen bindende kracht hebben. Hierbij is de – in de aanvullende klacht opgeworpen – vraag hoe het hof heeft kunnen vaststellen dat partijen op 15 juli 2008 een rechtsgeldige (vaststellings)overeenkomst hebben gesloten zonder beschikking te hebben over het stuk, irrelevant, omdat het hof dit baseert op het gezag van gewijsde van de beschikking van de rechtbank van 13 januari 2009. Onderdeel 1 faalt dus in zijn geheel.

Het cassatiemiddel

Onderdeel 2 is gericht tegen r.o. 5.3.5, waarin het hof het volgende heeft geoordeeld:

‘Nu het gevolg van deze tussen partijen gesloten vaststellingsovereenkomst is dat er geen recht meer bestaat op partneralimentatie is het (...) niet mogelijk om wijziging van (dat recht op) partneralimentatie te verzoeken. Dat betekent ook dat de vraag of partijen wel of niet een niet-wijzigingsbeding gesloten hebben rechtens niet relevant is. Immers het recht op partneralimentatie is beëindigd. Het hof komt derhalve niet meer toe aan (i) de vraag of er sprake is van een ondertekening door partijen van de vaststellingsovereenkomst gelet op het vereiste zoals opgenomen in artikel 1:159 lid 1 BW en (ii) de vraag of de beslissing van de rechtbank in haar beschikking van 13 januari 2009 dat er sprake is van een niet-wijzigingsbeding welke beslissing, nu daartegen niet tegen geappelleerd is, gezag van gewijsde heeft gekregen.’

Het onderdeel klaagt dat de rechtsopvatting van het hof in de eerste volzin van de bestreden rechtsoverweging onjuist is.

Bespreking van onderdeel 2

Op grond van het gezag van gewijsde van de beschikking van de rechtbank van 13 januari 2009 kon en diende het hof tot uitgangspunt te nemen dat partijen een rechtsgeldige vaststellingsovereenkomst hebben gesloten waarin de partneralimentatie is afgekocht en waarin een niet-wijzigingsbeding is opgenomen. Vervolgens heeft het hof de vraag beoordeeld of wijziging kan worden gevraagd van een rechtsgeldig tot stand gekomen vaststellingsovereenkomst waarbij de partneralimentatie is afgekocht. Daarover heeft het hof het volgende geoordeeld:

‘5.3.3. Een essentialia van de vaststellingsovereenkomst is dat zij wordt gesloten ter beëindiging of ter voorkoming van onzekerheid of een geschil tussen partijen. Bij een vaststellingsovereenkomst binden partijen zich jegens elkaar aan een vaststelling omtrent hetgeen rechtens tussen hen geldt, ook voor zover deze toestand mocht afwijken van de tevoren bestaande rechtstoestand. De vaststellingsovereenkomst wordt derhalve gesloten met het oog op een bestaande of toekomstige onzekerheid die door de overeenkomst wordt voorkomen of beëindigd.

5.3.4. Hiervan is in deze zaak sprake; tussen partijen was immers een kwestie van partneralimentatie in geschil. Ter beslechting van dit geschil maar tevens ter voorkoming van onzekerheid omtrent de financiële verplichtingen over en weer zijn partijen overeengekomen dat de man aan de vrouw een bedrag van € 275.000 zou voldoen teneinde daarmee ineens aan de alimentatieverplichting jegens haar te voldoen en dat de vrouw afziet van partneralimentatie. Het hof stelt verder vast dat aan deze vaststellingsovereenkomst voor zover het de partneralimentatie betreft daadwerkelijk uitvoering is gegeven (...)’

In het oordeel van het hof in de eerste volzin dat het gevolg van deze tussen partijen gesloten vaststellingsovereenkomst is dat er geen recht meer bestaat op partneralimentatie, ligt de invulling van het begrip 'afkoop' besloten, te weten dat partijen contractueel hebben vastgelegd dat er geen recht meer bestaat op partneralimentatie. Dit oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is voldoende begrijpelijk gemotiveerd. Kernmotief voor het sluiten van een vaststellingsovereenkomst is immers dat partijen, ter beëindiging of ter voorkoming van onzekerheid of geschil over hetgeen tussen hen rechtens geldt, zich jegens elkaar binden aan een vaststelling daarvan, bestemd om ook te gelden voor zover zij van de tevoren bestaande rechtstoestand mocht afwijken (art. 7:900 lid 1 BW).

Partijen hebben met het sluiten van de vaststellingsovereenkomst de onzekerheid over hetgeen rechtens tussen hen gold op grond van artikel 12 van de samenlevingsovereenkomst beëindigd door een overeenkomst te sluiten met betrekking tot de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie als een bedrag ineens. Door de in de vaststellingsovereenkomst overeengekomen afkoop van de partneralimentatie, is het recht daarop vervallen. De daaraan door het hof verbonden gevolgtrekking dat het dan niet meer mogelijk is om wijziging van het recht op partneralimentatie te verzoeken, is logisch en juist. Wat niet is, kan ook niet gewijzigd worden. Dat, zoals het onderdeel stelt, sprake is van een duidelijke wanverhouding tussen overeengekomen onderhoudsbijdrage en de onderhoudsbijdrage waartoe de rechter zou hebben beslist, is, niet van belang. Partijen hebben artikel 12 van de samenlevingsovereenkomst contractueel vervangen door een afkoopsom. De stelling dat niet relevant is dat het gevolg van de (vermeend) tussen partijen gesloten vaststellingsovereenkomst zou zijn dat er geen recht meer bestaat op partneralimentatie omdat de vrouw de wijziging verzoekt van de (onderliggende) vaststellingsovereenkomst waarin de afspraak tot afkoop is gemaakt, stuit af op het gezag van gewijsde van de vaststellingsovereenkomst. Bovendien heeft de rechtbank in haar beschikking van 13 januari 2009 geoordeeld dat de overeenkomst niet op onregelmatige wijze tot stand is gekomen. De stelling dat niet valt in te zien dat wijziging van een vaststellingsovereenkomst waarin de alimentatie is afgekocht niet onder het bereik van artikel 1:401 BW zou vallen nu de woorden 'overeenkomst betreffende levensonderhoud' op een ruim bereik van wijziging op de voet van artikel 1:401 BW duiden en er in de juridische literatuur op is gewezen dat wijziging van de vaststellingsovereenkomst ex artikel 1:401 BW altijd mogelijk zou moeten zijn, miskent dat artikel 1:401 BW in onderhavige zaak geen rol speelt. Partijen hebben artikel 12 van de samenlevingsovereenkomst vervangen door een afkoopsom. Terecht verbindt het hof daaraan de gevolgtrekking dat het dan niet meer mogelijk is om wijziging van het recht op partneralimentatie te verzoeken nu als gevolg van de in de vaststellingsovereenkomst overeengekomen afkoop van de partneralimentatie, het recht daarop is vervallen. Bovendien geldt dat ingevolge artikel 12 van de samenlevingsovereenkomst sprake was van een

contractuele onderhoudsplicht en niet van een wettelijke onderhoudsplicht.

Nu partijen artikel 12 van de samenlevingsovereenkomst door de vaststellingsovereenkomst hebben vervangen door afkoop van de partneralimentatie zoals in de vaststellingsovereenkomst bepaald, hebben zij tevens contractueel de weg afgesneden om nog wijziging van partneralimentatie te verlangen. De wijzigingsmogelijkheden ingevolge artikel 1:401 BW die zien op wettelijke onderhoudsverplichtingen spelen hier dan ook geen rol, ook niet ter nadere inkleuring van de beginselen van redelijkheid en billijkheid uit Boek 6 BW. Hieruit volgt tevens dat de stelling – dat indien wijziging kan worden gevraagd van een overeenkomst waarbij is afgezien van partneralimentatie, dan ook wijziging kan worden gevraagd van een overeenkomst waarbij het recht op partneralimentatie is afgekocht – in de onderhavige zaak onjuist is. Onderdeel 2 kan dus niet tot cassatie leiden.

Onderdeel 3, dat voortbouwt op de voorgaande onderdelen, deelt in het lot daarvan.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-02-2021

ECLI: ECLI:NL:HR:2021:275

Zaaknummer: 20/00258

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Niet-wijzigingsbeding partneralimentatie. Dit beding betekent dat de afspraken tussen partijen met betrekking tot de partnerbijdrage door de rechter niet gewijzigd kunnen worden op grond van wijziging van omstandigheden, behoudens in geval van een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden dat de partij die wijziging verzoekt naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan dit niet-wijzigingsbeding mag worden gehouden. Vormt de coronacrisis een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden?

Feiten en omstandigheden

In oktober 2018 is tussen partijen de echtscheiding uitgesproken. In de beschikking zijn het ouderschapsplan en het convenant opgenomen. Artikel 7.2 van het ouderschapsplan bepaalt dat de man, met inachtneming van een zorgkorting van 25%, € 695 per maand zal voldoen aan de vrouw voor het levensonderhoud van hun kind (hierna: de minderjarige). Artikel 12 van het convenant bepaalt dat de man aan de vrouw maandelijks € 5.000 bruto voldoet als bijdrage in haar levensonderhoud. Voor deze bijdrage geldt het niet-wijzigingsbeding ex artikel 1:159 lid 1 BW.

De man verzoekt wijziging van de partnerbijdrage in een bedrag van € 950 per maand vanaf 1 mei 2020 tot en met 31 december 2021. Daarna zal het convenant herleven. De man is directeur van een holding die aandeelhouder is van twee ondernemingen, beiden actief in de reisbranche. Hij stelt dat door de coronacrisis de omzet van deze ondernemingen met gemiddeld 90% is afgenomen, terwijl de bedrijfskosten doorlopen. Hij stelt dat hij hierdoor zijn inkomen terug moest brengen tot het minimumloon. Hij stelt een draagkracht te hebben voor een partnerbijdrage (naast de kinderbijdrage) van € 341 bruto per maand, maar hij is bereid een bijdrage te voldoen van € 950 per maand. Hij rekent met een inkomen uit arbeid van € 1.653,60 bruto per maand en een rendement uit privévermogen door de verhuur van onroerend goed van € 35.000.

Beoordeling en motivering

Het niet-wijzigingsbeding betekent dat de afspraken tussen partijen met betrekking tot de partnerbijdrage niet gewijzigd kunnen worden bij rechterlijke uitspraak op grond van een wijziging van omstandigheden, behoudens in geval van een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden dat de partij die wijziging verzoekt naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan dit niet-wijzigingsbeding mag worden gehouden. Dit is bepaald in artikel 1:159 lid 3 BW.

De reisbranche wordt zeer hard getroffen door de coronacrisis en partijen hebben bij het aangaan van het niet-wijzigingsbeding geen rekening gehouden met zoiets ingrijpends voor de reisbranche als de coronacrisis. Het is volstrekt begrijpelijk dat ook de gevolgen voor de bedrijven waarin de holding van de man aandeelhouder is, overweldigend zijn. Dit enkele feit leidt echter niet automatisch tot het oordeel dat de man niet langer de overeengekomen partnerbijdrage kan voldoen. In dit geval worden zware eisen gesteld aan de stelplicht van de partij die de wijziging verzoekt. De wijziging moet immers in het licht worden gezien van het uitdrukkelijk overeengekomen beding dat het wijzigen van de overeenkomst niet mogelijk is op grond van een wijziging van omstandigheden.

De man maakt onvoldoende inzichtelijk wat hij voor de coronacrisis verwierf aan inkomen, uit arbeid en uit vermogen. Hij stelt dat niet. De rechtbank begrijpt dat hij in ieder geval een inkomen uit arbeid had van € 8.100 bruto per maand. Gezien de hoogte van de kinder- en partnerbijdrage (€ 695 plus 25% zorgkorting, en € 5.000) is het niet waarschijnlijk dat € 8.100 bruto het volledige inkomen van de man was. Van inkomen uit vermogen ontbreken gegevens. De man maakt onvoldoende inzichtelijk wat hij tijdens de coronacrisis redelijkerwijs kan verwerven, uit arbeid en vermogen. Hij maakt onvoldoende inzichtelijk dat er voor (de holding) een financiële noodzaak is om zijn salaris te verlagen naar het minimumloon. De man stelt dat zijn huidige inkomen uit arbeid € 1.653,60 bruto per maand is. Dat bedrag volgt uit de (vervangende) loonstroken van juni 2020 tot en met november 2020. Hij laat niet zien welke bedragen hij feitelijk ontvangt. Evenmin laat de man de kasstromen zien op basis waarvan zijn accountant tot de conclusie is gekomen dat hij zich slechts een inkomen van € 1.653,60 kan laten uitkeren. De overlegging van deze kasstromen had op zijn weg gelegen, omdat de vrouw betwist dat de financiële situatie van de onderneming(en) zo slecht is dat een dergelijke daling van zijn inkomen is gerechtvaardigd. Ook overigens maakt de man, nadat de vrouw stelt dat de solvabiliteit van de onderneming voldoende is, niet inzichtelijk dat hij via zijn onderneming redelijkerwijs niet meer inkomen kan verwerven zonder dat het voortbestaan van de onderneming in gevaar komt. De man maakt onvoldoende inzichtelijk dat er naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid geen mogelijkheid is om meer inkomen te verwerven uit vermogen. Naast zijn inkomen uit arbeid stelt hij weliswaar € 35.000 te generen uit vermogen door verhuur van onroerend goed, maar hij geeft geen inzicht hoe dit tot stand

komt. Omdat de rechtbank niet kan vaststellen wat het inkomen voor de coronacrisis was en wat dat inkomen tijdens de coronacrisis redelijkerwijs kan zijn, komt niet vast te staan wat de inkomensachteruitgang van de man is als gevolg van de coronacrisis. De rechtbank kan daarom ook niet beoordelen dat de coronacrisis een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden veroorzaakt dat de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer mag worden gehouden aan het niet-wijzigingsbeding.

Bovendien stelt de vrouw terecht, voor het geval de inkomensachteruitgang wel zo ingrijpend is, dat de man de rechtbank niet in staat stelt te beoordelen of van hem in redelijkheid kan worden gevergd om één of meerdere goederen te verkopen om op die manier € 100.000 bruto te kunnen betalen (wat de man moet betalen in de twintig maanden waarvoor hij wijziging verzoekt). Voor het eerst tijdens de mondelinge behandeling stelt de man dat dit niet kan omdat al zijn onroerend goed is bezwaard met een hypotheek, maar hij onderbouwt dat niet nader. Overigens rust op de man de plicht, gelet op onder andere artikel 20 lid 2 Rv en artikel 21 Rv, om zijn stellingen direct, althans zo snel als mogelijk, te onderbouwen. Daarom zijn de verzoeken van de man tijdens de mondelinge behandeling om daarna een nadere onderbouwing te geven – waarop de vrouw dan zou moeten kunnen reageren en die de rechtbank met partijen nader zou moeten kunnen bespreken – te laat. De man heeft daarvoor voldoende gelegenheid gehad, ook na het verweerschrift van de vrouw.

Conclusie

Doordat de man niet voldoet aan zijn stelplicht kan de rechtbank niet beoordelen of de coronacrisis een zo ingrijpende wijziging van omstandigheden is dat de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer mag worden gehouden aan het niet-wijzigingsbeding. De rechtbank wijst het verzoek dan ook af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2021:1213

Zaaknummer: C/10/596507 / FA RK 20-3401

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mag de moeder contact hebben met haar doodzieke kind, informatie krijgen over haar medische behandeling en aanwezig zijn bij haar uitvaart? Belangenafweging. Als het gaat om contactherstel worden de belangen van de minderjarige afgewogen tegen die van haar moeder. Bij de informatieverplichting van de vader en de aanwezigheid van de moeder bij een uitvaart, gaat het meer om de afweging van de belangen van de vader en die van de moeder.

Feiten en omstandigheden

Uit de verbroken affectieve relatie tussen partijen is de nu negenjarige minderjarige geboren. Partijen oefenden samen het gezag over haar uit. Nadat partijen uit elkaar zijn gegaan heeft de minderjarige bij haar moeder haar hoofdverblijfplaats gekregen. Bij de minderjarige werd een ernstige nierziekte vastgesteld die intensieve medische behandeling vergde. De opvoedsituatie bij de moeder beantwoordde niet aan wat de minderjarige aan (medische) zorg nodig had. Zij werd hierdoor in haar ontwikkeling ernstig bedreigd. Een en ander heeft ertoe geleid dat de minderjarige in 2017 onder toezicht is gesteld en dat een machtiging is verleend tot uithuisplaatsing bij de vader, gevolgd door verplaatsing van de hoofdverblijfplaats van de minderjarige naar de vader en het bepalen dat de vader alleen het gezag over haar uitoefent. Laatstgenoemde ingrijpende beslissing werd genomen omdat de moeder voortdurend ernstig tekortschoot in haar ouderlijke verantwoordelijkheid door niet in het belang van de minderjarige te handelen als het gaat om medische behandelingen en zorg die zij nodig heeft en meer specifiek het afhouden van de niertransplantatie die zij nodig had. In 2018 heeft de minderjarige een niertransplantatie ondergaan. De medische situatie van de minderjarige is verslechterd. Als ernstige en direct levensbedreigende complicatie kreeg zij in januari 2021 een bloedvergiftiging met een bacterie, waardoor één van haar hartkleppen werd verwoest. De minderjarige moest in korte tijd drie hartoperaties ondergaan. Op dit moment is haar situatie, ondanks zorgelijke vooruitzichten, stabiel.

Aan de voorzieningenrechter is een geschil voorgelegd tussen partijen over contactherstel tussen de minderjarige en haar moeder, de informatie die haar vader aan de moeder zou

moeten geven en over de vraag of de moeder de uitvaart van de minderjarige mag bijwonen.

Beoordeling en motivering

Spoedeisend belang

Heeft de moeder een (toereikend) spoedeisend belang bij het verkrijgen van de voorzieningen die ertoe strekken dat de vader wordt veroordeeld om (i) informatie te geven over de minderjarige, (ii) mee te werken aan contactherstel of een afscheidsmoment en (iii) toe te staan dat de moeder bij de uitvaart van de dochter aanwezig mag zijn? De moeder heeft toegelicht dat zij vanuit haar zorg dat haar dochter komt te overlijden zonder dat zij van haar afscheid heeft kunnen nemen, heeft besloten de vader in kort geding te dagvaarden. Daarmee heeft zij een spoedeisend belang gesteld dat een behandeling van haar samenhangende vorderingen in kort geding rechtvaardigt.

Belangenafweging

Bij de beoordeling komt het aan op een belangenafweging, in de eerste plaats om de belangen van de minderjarige afgezet tegen de belangen van haar moeder als het gaat om het door de moeder gewilde contactherstel. Bij de vorderingen die betrekking hebben op de informatieverplichting van de vader en de aanwezigheid van de moeder bij een uitvaart, gaat het echter meer om de belangenafweging tussen de belangen van de vader en die van de moeder. Er zijn geen feiten of omstandigheden gesteld of gebleken waaruit volgt dat bij de daarover te nemen beslissingen de belangen van de minderjarige direct worden geraakt.

Contactherstel tussen de moeder en de minderjarige

Als het gaat om het contactherstel, ook als dat gaat om een enkel afscheidsmoment, vindt de voorzieningenrechter dat leidend moet zijn wat in het belang van de minderjarige wenselijk, mogelijk en verantwoord is. Vanuit het behandelperspectief bestaat er een zwaarwegend belang bij het beperken van stress, zowel medisch als relationeel. Contactherstel is in het verleden voor de minderjarige zeer stresserend geweest en ook nu en in de toekomst zal dat zo zijn. De moeder heeft vanaf het moment dat haar gezag is beëindigd geen normaal contact meer met de minderjarige gehad en zij is in het verleden herhaaldelijk onbetrouwbaar gebleken als het gaat om contactherstel. Zij heeft het steeds opnieuw laten afweten. Dit is enorm belastend geweest voor de minderjarige, die haar moeder veel heeft gemist en bij eerder contactherstel gehoopt heeft op een moeder die in haar leven een rol zou willen vervullen. De moeder heeft in het leven van de minderjarige geen rol van betekenis willen spelen en zij heeft sinds 2017 niet op een passende en constructieve wijze contact met haar gezocht. Een onverwacht of aangekondigd contactherstel zal een enorme impact (stress wat

medisch gezien onverantwoord zou zijn) op de minderjarige hebben, ongeacht of zij dat contact wel of juist niet wil. Gelet op wat vanuit het behandelteam naar voren is gebracht, is de voorzieningenrechter daarom voorshands van oordeel dat er een zwaarwegend (medisch) belang is dat zich verzet tegen dat contactherstel, ook als het louter zou gaan om een enkel afscheidsmoment. Daarbij wordt overwogen dat de vader wordt belast door dit kort geding en de dreiging van een volgens hem onverantwoord en voor de minderjarige (op dit moment) onwenselijk contactherstel. De vader is in het leven van de minderjarige de enige stabiele factor en voorkomen moet worden dat hij (verder) overbelast raakt, omdat dit zijn weerslag kan hebben op (het behandelperspectief van) de minderjarige. Uit al deze feiten en omstandigheden bezien in hun onderlinge verband, volgt dat de minderjarige een zwaarwegend belang heeft bij het voorkomen van stresserende gebeurtenissen die een weerslag op haar behandeling en welzijn kunnen hebben. Contactherstel met moeder is zo'n stresserend gebeuren dat voorkomen moet worden.

Hier tegenover staat het belang van de moeder. Zij heeft op geen enkel moment gevraagd wat dit (contactherstel) voor de minderjarige zou betekenen en of dit van haar kan worden geveerd. Het is teleurstellend dat zij besef en inzicht mist dat het van haar had mogen worden geveerd dat zij haar vorderingen zou hebben ingetrokken, nadat zij kennisnam van de conclusie van antwoord. De voorzieningenrechter kan niet goed begrijpen waarom de moeder voorafgaand aan deze procedure niet op een meer passende wijze contact heeft gezocht met de vader en nog minder dat ze de, in de conclusie van antwoord, geboden kans om in gesprek te komen niet heeft aangegrepen en in plaats daarvan volhardt in haar vorderingen. Zij heeft sinds 2017 geen enkele (reële) betrokkenheid getoond bij de minderjarige, waarvan zij wel wist dat zij ernstig ziek is en waarvan zij ook wist of kon weten hoe ingrijpend en moeilijk het voor haar is geweest dat zij niet meer een moederrol in haar leven wilde vervullen. Ook nu stelt de moeder niets meer dan haar eigen belang voorop en lijkt zij zich niet te kunnen verplaatsen in wat de minderjarige nodig heeft. Het belang van de moeder is, afgezet tegen het belang van de minderjarige, onvoldoende zwaarwegend om zonder meer een voorziening te geven die contactherstel mogelijk maakt. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft de voorzieningenrechter geadviseerd de vorderingen af te wijzen om dezelfde als hiervoor genoemde overwegingen. De raad vindt dat contact een onaanvaardbaar risico met zich meebrengt. Op het voorgaande stuiten de vorderingen van de moeder die erop gericht zijn te komen tot contact(herstel), af.

Informatie die over de minderjarige (haar behandelingen) moet worden gegeven

De moeder is door de vader in de gegeven omstandigheden voldoende geïnformeerd over de minderjarige, het verloop van haar ziekte, haar behandelingen en haar beperkingen. Daarbij is een gezichtspunt dat de vader niet gehouden is om zonder meer en spontaan alle informatie te

geven, nog daargelaten dat hij onweersproken heeft aangevoerd dat de moeder voor hem niet bereikbaar is. Zijn informatieverplichting moet passend zijn in de gegeven omstandigheden die, zoals hiervoor uiteengezet, erop neerkomen dat de moeder hem onder moeilijke omstandigheden de zorg voor de minderjarige alleen heeft laten verlenen en die al jarenlang geen betrokkenheid bij de minderjarige toont. De moeder heeft bovendien een eigen in de wet geborgd recht op informatie daarover van bijvoorbeeld de behandelende artsen (art. 1:377c BW). Niet valt in te zien welke informatie de vader op dit moment meer of anders had moeten geven dan hij feitelijk heeft gedaan, gegeven de context van de wijze waarop de moeder uit het leven van de minderjarige is verdwenen nadat haar gezag is beëindigd. De moeder heeft ook in zoverre verzuimd een toereikend concrete onderbouwing aan haar vordering te geven.

Aanwezigheid van de moeder bij de uitvaart van de minderjarige

Deze vordering wijst de voorzieningenrechter af. De moeder meent dat zij nu al vooruit kan lopen op een eventueel overlijden van de minderjarige. Op dit moment richt iedereen zich op herstel van de minderjarige en is het niet passend om vooruit te lopen op een eventueel overlijden. Of en zo ja van de vader kan worden gevergd dat hij de moeder toelaat, hangt af van de concrete feiten en omstandigheden van het geval ten tijde van het overlijden en die uitvaart. Die situatie doet zich thans nog niet voor en in zoverre heeft de moeder ook niet een toereikend belang bij de door haar gevorderde voorziening.

Conclusie

Het belang van de moeder is, afgewogen tegen het belang van de minderjarige, onvoldoende zwaarwegend om een voorziening te geven die contactherstel mogelijk maakt. Niet valt in te zien welke informatie de vader meer of anders had moeten geven dan hij heeft gedaan, gegeven de context van de wijze waarop de moeder uit het leven van de minderjarige is verdwenen. Het is niet passend om vooruit te lopen op een eventueel overlijden van de minderjarige. Die situatie doet zich nog niet voor en de moeder heeft nog geen belang bij de gevorderde voorziening tot het bijwonen van de uitvaart van de minderjarige.

De voorzieningenrechter wijst dan ook alle vorderingen van de moeder af.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 12-02-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:537

Zaaknummer: C/18/203709 / KG ZA 21-15

Wetsartikelen: